

HITLER V SLUŽBÁCH SIONISTOV

- CZ24 News | 3. srpna 2022

Hitler a nacisti Tretej ríše v službách sionistov

Zvlášť zaujímavé, "historikmi" zamlčované fakty o vzťahu sionistov a nacistov Tretej ríše, o úlohe sionistov v druhej svetovej vojne a o skutočných dôvodoch niektorých zdanlivo "nelogických" Hitlerových krokov...

Na pokračovanie príspevku o iniciatíve Chabad by som rád poukázal na niekoľko mimoriadne zaujímavých faktov z histórie vzťahov medzi sionizmom a nacizmom a sionistickou frázou o nacizme a nacistickou o sionizme a holokauste. Samozrejme, možno ste o nich už počuli, ale v tejto veci považujem za dôležité ich neustále opakovať, aby ste sa v budúcnosti nestali vážnym ilúzií, pretože sionizmus ako svetová mocnosť po roku 1945, najmä po zničení ZSSR, len zosilnel a nemieni sa zastaviť. Ak to pochopíme, musíme podľa zásady "povedz mi, kto je tvoj priateľ" vidieť aj pravú tvár sionizmu, najmä chabadizmu ako najvplyvnejšej sekty chasidizmu, a nielen vidieť, ale aj predpovedať ich budúce plány. Prečo? Aby sa z nás nestala špongia, ktorá nasáva informačný odpad a zbytočné alebo falošné vedomosti, ale aspoň mysliaci človek – niečo, čoho sa nás médiá, televízia, filmové trháky atď. tak usilovne snažia zbaviť.

Zaujímavé je, že obe ideológie sa už od svojho vzniku usilovali o vytvorenie mononárodných štátov: nacisti pre Nemcov, sionisti pre Židov. Americký historik Vladimir Prussakov, Žid, uvádza o tomto spojení nasledovné:

"Pripomeňme si málo známu udalosť, ktorá veľmi farbisto ilustruje úzku spoluprácu týchto „duchovných bratov“. Začiatkom roku 1935 odišla z nemeckého prístavu Bremerhaven do Haify veľká osobná parná loď. Na jeho palube bol veľkými hebrejskými písmenami napísaný názov Tel Aviv, zatiaľ čo na stožiaroch toho istého parníka hrdo viala nacistická vlajka s hákovým krížom. Loď smerujúca do slnečnej Palestíny patrila významnému sionistovi a kapitán bol členom národnosocialistickej strany." (Americký časopis "Historic Review" #4, 1993).

Mladý berlínsky rabín Joachim Prind, ktorý sa neskôr presťahoval do USA a stal sa šéfom Amerického židovského kongresu, sa vo svojej knihe "My Židia", vydané v nemeckom hlavnom meste v roku 1934, otvorene tešil z národno-socialistickej revolúcie, "vďaka ktorej sa skončila asimilácia a Židia sa opäť stanú Židmi.

V 30. rokoch 20. storočia sa náklad časopisu Jüdische Rundschau výrazne zvýšil. "Sionistické aktivity v Nemecku dosiahli nebývalý rozsah," s uspokojením konštatovala Americká židovská encyklopédia.

Koncom roka 1934 podnikli dôstojníci SS Leopold von Mildenstein a Kurt Tuhler zo Sionistickej federácie Nemecka spoločnú šesťmesačnú cestu do Palestíny, aby na mieste preskúmali "možnosti sionistického rozvoja". Po návrate z cesty napísal von Mildenstein sériu 12 článkov pod všeobecným názvom "Nacistické cesty v Palestíne" pre Goebbelsove noviny Angriff. Vyjadril úprimný obdiv k "priekopníckemu duchu a úspechom židovských osadníkov". Podľa neho "je potrebné podporovať sionizmus všetkými možnými spôsobmi, pretože je užitočný pre židovský národ, ako aj pre celý svet. Zrejme na pamiatku spoločnej cesty nacistu a sionistu "Angriff" dokonca vydal medailu s hákovým krížom na jednej strane a šesťcípou Dávidovou hviezdou na druhej strane. (Časopis History Today. Londýn, č. 1, 1980).

Oficiálne noviny SS Das Schwarze Kor v máji 1935 venovali svoj hlavný článok podpore sionizmu:

“Nie je ďaleko čas, keď sa do Palestíny vrátia synovia, ktorí tu neboli viac ako tisíc rokov. Srdečne ich vítame a želáme im len to najlepšie.”

Bývalý šéf Sionistickej federácie Nemecka Hans Friedenthal v jednom z povojnových rozhovorov povedal: “Gestapo v tých časoch robilo všetko pre to, aby pomohlo emigrantom, najmä do Palestíny. Často sme od nich dostávali rôznu pomoc...” (F. Nicosia. “Tretia ríša a palestínska otázka”).

Keď v roku 1935 kongres národnosocialistickej strany a ríšsky snem prijali a schválili norimberské rasové zákony, “Judische Rundschau” sa tiež poponáhľal s ich schválením: “Nemecké záujmy sa zhodujú s cieľmi Svetového sionistického kongresu... Nové zákony poskytujú židovskej menšine kultúrny a národný život ... Nemecko nám dáva šťastnú príležitosť byť sami sebou a ponúka štátnu ochranu pre samostatný život židovskej menšiny.”

Sionistické organizácie v spolupráci s nacistickými úradmi vytvorili po celej krajine sieť približne 40 táborov a poľnohospodárskych stredísk (kibucov), v ktorých sa pripravovali tí, ktorí sa chceli presťahovať do “zasľúbenej zeme”. Nad všetkými týmito strediskami a tábormi hrdo viali modrobiele vlajky s Dávidovou hviezdou. (Existuje skepsa, že tábory netrvali dlho, pretože Židia boli presťahováni do Palestíny alebo boli z ekonomických dôvodov predčasne zatvorené.)

Ako uvádza súčasný britský historik David Irving: “Hitler chcel vyhnať Židov z Európy. Práve to považoval za “konečné riešenie židovskej otázky”.

Adolf Eichmann

“Spojenectvo medzi sionistami a nacistami sa však netýkalo len kultúrnych a hospodárskych otázok. V roku 1937 sa zástupcovia militantnej židovskej organizácie Hagana stretli v Berlíne s Adolfom Eichmannom, ktorý bol v Nemecku zodpovedný za židovskú otázku, a v tom istom roku Eichmann navštívil Haganu v Palestíne. Dohodlo sa, že Hagana bude zastupovať nemecké záujmy na Blízkom východe. V roku 1941 uzavrela židovská teroristická organizácia “Lehi” (Lochame Cheryth Israel) pod vedením Jicchaka Šamira – budúceho izraelského premiéra – dohodu s Nemeckom o spoločnej vojne s Anglickom.

Jicchak Šamir

Existuje aj názor, že operácia Mossadu na únos a prevoz Eichmanna do Izraela v roku 1957 nebola špeciálnou operáciou, pretože v skutočnosti sa Eichmann neskryval a žil pod svojím menom v Buenos Aires a jediné, čoho sa zbavil, bolo jeho tetovanie SS (č. 63752), a to celkom legálne v americkom zajateckom tábore. Mossad ho však zatkol až v roku 1957, keď sa objavili správy, že Eichmann sa chystá vydať svoje memoáre, a tak David Ben-Gurion nariadil jeho zajatie a v Izraeli usporiadali proti Eichmannovi ukážkový proces. Len šesť mesiacov po Eichmannovej poprave podpísali nemecký kancelár Konrad Adenauer a izraelský premiér David Ben-Gurion tajnú dohodu o dodávkach moderných zbraní Nemecku a Izraelu ako odplatu za nacistické zverstvá pre vojnu proti arabským krajinám.

David Ben-Gurion

Ak sa vrátíme do roku 1933, čo vidíme? Hitler sa dostáva k moci, začína sa vyzbrojovať, obsadzuje demilitarizované Porýnie, anektuje Rakúsko. A celá Európa je tichá a pokojná. Prečo? Pretože každý

vie, že ide o prípravu na pochod proti komunizmu, proti ZSSR. Francúzsko načrtlo určité pochybnosti, ale napriek výzvam extravagantného Churchilla jednoducho nie je potrebné, aby sa Francúzsko alebo Anglicko vyzbrojovali alebo vynakladali akékoľvek vojenské výdavky.

Tu sa však začína nové rozdelenie Európy, začiatok vojny: Hitler požaduje Sudety v Československu. Je pochopiteľné, že potrebuje sudetských Nemcov pre vojnu so ZSSR a na rovnaké účely potrebuje aj český vojnový priemysel. Na nevôľu všetkých uzavrelo Francúzsko v roku 1924 vojenské spojenectvo s Československom proti vtedy ešte nie hitlerovskému Nemecku. Ale netreba sa obávať, Francúzsko a Anglicko v Mníchove porušili spojenectvo a prinútili Československo kapitulovať. V marci 1939 Hitler obsadil celé Čechy a teraz sa od neho očakáva, že urobí to, čo slúbil a čo bol povinný urobiť – napadne ZSSR v spojenectve s Poľskom. Všetci si boli istí, že Hitler porazí ZSSR a prevezme organizáciu Nemcov v ich nových krajinách. Vojna by sa skončila a pre Francúzsko a Anglicko by bolo jednoducho hlúpe plytvať peniazmi na prípravu na vojnu – napokon, ich účasť v nej sa v žiadnom prípade nepredpokladala.

Má to logiku a západní politici tých rokov neboli v žiadnom prípade idioti.

Ale zrazu, pre Západ celkom nečakane, Hitler zaútočí na svojho spojenca v nadchádzajúcej vojne so ZSSR – Poľsko (dôvodom bolo, ako mnohí tušia, šakalie správanie Poľska pred vojnou, nie nadarmo ho Churchill nazval Poľsko hyenou Európy). To je úplne nelogické!

Anglicko nemohlo zostať ľahostajné a muselo vstúpiť do vojny bez ohľadu na stupeň svojej pripravenosti. Prečo? Británia je veľká ríša, nad ktorou slnko nikdy nezapadá. Hlavou ríše je však ostrov pri pobreží Európy. Ak by sa na kontinente objavil veľmi silný štát, mohol by ovládnuť pevninu a potom ostrov a... koniec impéria! Preto bola politika Anglicka vždy založená na protiváhe v Európe: nedovoliť, aby na kontinente dozrela veľmi silná únia bez protiváhy v podobe inej únie. Ak by hrozilo spojenectvo (stalo by sa veľmi silným), Británia by sa pridala k druhému. Napoleonské Francúzsko sa stalo silným – Británia sa pridala k Rusku a Nemecku proti Francúzsku. Do roku 1914 sa stal silným. Nemecko, Veľká Británia sa pridali k Francúzsku a Rusku proti Nemecku.

Skutočnosť, že Hitler sa chystal skoncovať s komunizmom v Rusku a územne sa zväčšiť na jeho úkor, Britániu nezastrašila. Protiváhou Hitlera boli Francúzsko a Poľsko, ktoré mali rovnako veľký počet obyvateľov ako Nemecko. Po porážke Poľska však už nebolo možné, aby Anglicko vytvorilo na kontinente spojenectvo, ktoré by sa svojou silou vyrovnalo Nemecku. Útokom na Poľsko Hitler zahnal Anglicko do kúta. Zdalo sa, že sa zbláznil – veď základom jeho politiky bol vždy mier s Britániou! Ako tomu rozumieť? Naozaj tomu nerozumiete. Ibaže si treba pripomenúť aj záujmy sionistov, Hitlerovho hlavného spojenca.

Čo dáva sionistom spoločný útok Hitlera a Poľska na ZSSR?

Nič! Palestína nie je oslobodená od britského protektorátu a Židia tam nepôjdu. A krajiny v Európe s maximálnou koncentráciou Židov vhodných na osídlenie Palestíny sú Poľsko a ZSSR. V Poľsku žije 3,5 milióna nekomunistických Židov a na rozdiel od nemeckých Židov by boli v prípade útoku Nemecka na Poľsko zbavení práv. Mohli by byť poslaní do Palestíny proti svojej vôli.

Chaim Weizmann

Poviete si: Židia boli plnoprávnymi občanmi Poľska, ako by mohli byť premiestnení bez ich súhlasu, dokonca z už dobytého Poľska, bez toho, aby bol celý svet pobúrený? Áno, je to problém a sionisti ho vyriešili nasledujúcim spôsobom. Historik Roger Garodi v knihe Mýty Izraelitov píše: “5. septembra

1939, dva dni po tom, čo Anglicko a Francúzsko vyhlásili Nemecku vojnu, napísal Chaim Weizmann, predseda Židovskej agentúry, list britskému premiérovi Chamberlainovi, v ktorom ho informoval, že “my Židia sme na strane Británie a budeme bojovať za demokraciu”, a spresnil, že “židovskí splnomocnenci sú pripravení okamžite uzavrieť dohodu, aby mohli byť použité všetky naše ľudské sily, naše vybavenie, naša materiálna pomoc a všetky naše schopnosti”. Tento list, ktorý bol 8. septembra 1939 uverejnený v Jewish Chronicle, predstavoval skutočné vyhlásenie vojny židovským svetom Nemecku a nastoloval problém internovania všetkých nemeckých Židov v koncentračných táboroch ako “pochádzajúcich z národa vo vojne s Nemeckom”.

Dúfam, že ste z tohto citátu pochopili, že vyhlásením vojny Hitlerovi mu sionisti dali zákonné právo zhromaždiť všetkých Židov na územiach pod jeho kontrolou do koncentračných táborov (internácia) a potom ich vyhnúť z krajiny, kam si želá Hitler, nie oni. To je v plnom súlade s vojnovým a medzinárodným právom.

Chamberlain a Hitler

Hneď po vstupe Japonska a USA do vojny v roku 1941 bolo v USA zatknutých a umiestnených do táborov 112 000 osôb japonského pôvodu, z toho 78 000 amerických občanov. Vyhlásením vojny Hitlerovi ho sionisti právne chránili pred všetkými možnými obvineniami z násilia voči Židom. Po vojne, na Norimberskom tribunáli, kde boli súdení vedúci predstavitelia Nemecka, sa na tento akt agresie Židov voči Nemecku a na Hitlerovo právo umiestniť Židov do táborov v reakcii na tento akt priateľsky “zabudlo”.

Jediným prípadom židovského odporu počas vojny bolo povstanie Židov z varšavského geta v roku 1943. Dôvodom bolo, že Nemci katastrofálne potrebovali pracovné sily pre obranné závody a Židov z varšavského geta mohli na túto prácu najímať len dobrovoľne. Židia sa zdráhali pracovať. Nemci ich potom všetkých premiestnili z geta do pracovných táborov a nútili ich pracovať v továrňach na výrobu syntetického kaučuku a benzínu. Na konci premiestňovania niektorí Židia vo varšavskom gete kládli Nemcom ozbrojený odpor, pri ktorého potláčaní boli zabití traja nemeckí vojaci. Dnes sa toto Varšavské povstanie považuje za najväčší akt odporu proti fašizmu a žiadne partizánske hnutie v Bielorusku alebo Juhoslávii sa v propagandistickom šume nemôže porovnávať s touto „židovskou chrabrosťou“. Ale ani s týmto povstaním nie je všetko také jednoduché.

Roger Garodi: “Je pozoruhodné, že počas osláv 50. výročia povstania vo varšavskom gete izraelská hlava štátu žiadala, aby Lech Walesa nedal slovo Marekovi Edelmanovi, pomocníkovi vodcu povstania a jednému z tých, ktorí ho prežili.”

Marek Edelman poskytol v roku 1993 rozhovor korešpondentovi izraelského denníka Haaretz Eduardovi Alterovi, v ktorom pripomenul, kto boli skutoční zakladatelia a hrdinovia “Európskeho výboru boja” za varšavské geto: socialisti z Bundu, antisionisti, komunisti, trockisti, Michael Rosenfeld, Malia Tsimetbaum, samotný Edelman a menšina ľavicových sionistov z Poalai Zion a Gashomer Gatsair.

Marek Edelman

Bojovali proti nacizmu so zbraňou v ruke, ako to robili židovskí dobrovoľníci z Medzinárodných brigád v Španielsku: viac ako 30 % Američanov v brigáde Abrahama Lincolna boli Židia, ktorých sionistická tlač odsúdila, pretože bojovali v Španielsku namiesto toho, aby išli do Palestíny.

V Dombrowského poľskej brigáde bolo z 5 000 mužov 2 250 Židov. Títo hrdinskí Židia bojovali na všetkých frontoch sveta spolu so všetkými antifašistickými silami a sionistickí vodcovia v článku svojho zástupcu v Londýne s názvom "Mali by sa Židia zúčastniť na antifašistickom hnutí?" odpovedali "NIE" a poukázali na jediný cieľ, "zriadenie krajiny Izrael".

Naum Goldman, predseda Svetovej sionistickej organizácie a neskôr Svetového židovského kongresu, vo svojej "Autobiografii" opisuje svoje dramatické stretnutie s českým ministrom zahraničných vecí Eduardom Benešom v roku 1935, ktorý sionistom vytkol, že porušujú bojkot Hitlera zmluvou Ha'avara a odmietajú organizovať odpor proti nacizmu zo strany Svetovej sionistickej organizácie.

"V živote som mal veľa nepríjemných rozhovorov, ale nikdy som sa necítil tak mizerne a zahanbene ako počas týchto dvoch hodín. A ja som každým kúskom svojej duše cítil, že Beneš má pravdu."

Nemecký útok na Sovietsky zväz, spojenec Poľska, nebol sionistom nič platný, pretože Palestína nebola oslobodená. Hitlerov útok na jeho spojencu Poľsko však sionistom veľa dal.

Nemecký útok na Poľsko nebol prospešný pre nikoho na svete - ani pre Nemecko, ani pre Britániu, ani pre Francúzsko, ani pre nikoho iného. Len sionistom a ZSSR - (získal strategicky dôležitý oddych - prípravu pred hroziacim bojom + vrátil slovanské a pobaltské krajiny, a to do značnej miery zachránilo Moskvu a Ural, vojna na dvoch frontoch nám tiež poskytla podmienky na nadiktovanie supervýhodného paktu o neútočení, navyše sa dvaja nepriatelia ZSSR - Nemecko a Poľsko - bili navzájom). Je však hlúpe myslieť si, že Hitler konal vedome v prospech svojho nepriateľa Stalina, od ktorého bol následne porazený. Konal teda v prospech sionistov.

Takže 1. septembra 1939 Nemecko zaútočilo na Poľsko, ale 3. septembra Anglicko napriek tomu vyhlásilo Hitlerovi vojnu.

Hitlera možno považovať za dobrodruha - pre Nemecko si stanovil veľmi riskantné ciele (obsadenie Ruska). V žiadnom prípade ho však nemožno nazvať dobrodruhom od prírody. Po nemeckom vzore starostlivo pripravil všetky konkrétne operácie a akcie. Predvídajúc budúcu vojnu ako vojnu motorov, národní socialisti vytvorili automobilové zbory, niečo ako DOSAAF, ktoré školili budúce armádne kádre ešte predtým, ako sa dostali k moci pod záštitou strany. Do konca 30. rokov predstavovala výcviková základňa tohto zboru 150 tisíc automobilov a motocyklov. Rovnaká organizácia bola aj na výcvik pilotov a vytváranie leteckých síl začal Hitler od toho, že každé druhé lietadlo bolo postavené ako cvičné.

Nemecká ekonomika bola tak dobre premyslená a mobilizačné zásoby boli také vysoké, že žiadne bombardovanie anglo-amerického letectva nedokázalo znížiť výrobu zbraní v Nemecku. Dokonca ani neznížili tempo rastu výroby zbraní.

Takmer všetci Hitlerovi generáli obviňujú Hitlera, že v auguste 1941 zastavil útok na Moskvu a poslal zamýšľané jednotky na sever a na juh. Generáli sú presvedčení, že Hitler urobil veľkú chybu. Faktom však je, že Hitler sa obával bočných útokov na skupinu armád Stred zo severu a juhu, t. j. jeho generáli sú vo vzťahu k nemu dobrodruhmi a on sa správa ako veľmi opatrný človek.

Hitler v roku 1937 plánoval obsadiť Sudety v Československu až v roku 1942, teda o päť rokov neskôr. V tom čase už boli nemecké ozbrojené sily dostatočne silné na to, aby sa dokázali vyrovnáť s Československom a jeho spojencom Francúzskom. Ale zrazu, celkom nečakane, bez akejkoľvek vojenskej prípravy, o rok dal ultimátum Francúzsku, Anglicku a Československu a obsadil Sudety. A nemecké ozbrojené sily boli v tej chvíli také slabé, že by si len ťažko poradili s armádou Československa. Dobrodružstvo? Áno, z Hitlerovej strany to všetko vyzerá dobrodružne. Ak si však

uvedomíme, že sionisti boli Hitlerovými spojencami a mohli mu zaručiť, že Anglicko a Francúzsko nebudú zasahovať a že Československo odmietne pomoc ZSSR, potom by Hitlerove kroky nevyzerali dobrodružne. Ide o vážny výpočet síl, ktorý zohľadňuje skutočnú moc jeho spojenca – medzinárodného židovstva (a to je predovšetkým svetová oligarchia a bankári).

Ved' keď britský a francúzsky premiér Chamberlain a Daladier zradili Čechov v Mníchove, po príchode domov ich vítali davы jasajúcich Angličanov a Francúzov – ľudia sa radovali, že ich politici “zachránili pred vojnou”.

Mníchov bol kameňom úrazu sionisticko-nacistického priateľstva. Hitlerovi to potvrdilo silu sionizmu a to, že na sionistov sa dá spoľahnúť. Zrejme mu ani nenapadlo, že cynickí medzinárodní Židia sa s ním budú kamarátiť presne dovtedy, kým im to bude vyhovovať a kým sa im to bude hodiť.

Na rozdiel od Československa Hitler nikdy neplánoval vojnu s Poľskom až do jari 1939, keď náhle porušil pakt o neútočení, vzniesol nárok na mesto Danzig a požadoval právo voľného prechodu cez poľské územie do Východného Pruska. Anglicko a Francúzsko okamžite poskytli Poľsku vojenskú záruku a v predvečer nemeckého útoku na Poľsko s ním uzavreli aj vojenské spojenectvo. Zdá sa, že pri takomto vývoji by bol Hitler strašne prekvapený, keby mu Anglicko a Francúzsko nevyhlásili vojnu. Ale tu je to, čo Schmidt, vtedajší zamestnanec nemeckého ministerstva zahraničných vecí, ukazuje na Hitlerovu reakciu na vyhlásenie vojny Anglicka, t. j. čo Hitler musel očakávať, dokonca ako trojnásobný dobrodruh:

“Hitler skameneli, oči mal upreté na seba... Sedel úplne ticho, bez pohnutia. Až po chvíli – zdalo sa mi to ako celá večnosť – sa Hitler obrátil na Ribbentropa, ktorý zastal pri okne: “Čo bude teraz?” – nahnevane sa opýtal svojho ministra zahraničných vecí...”

To nie je reakcia dobrodruha, dobrodruh dúfa v to najlepšie, ale ani to najhoršie ho neprekvapí. Hitlerov zmätok sa dá vysvetliť len jedným – niekto sa mu zaručil, že vojna s Anglickom a Francúzskom nebude. Kým? Kto mu to sľúbil, ako v prípade Československa, ale sľub nedodrжал, pretože mier medzi Nemeckom a Anglickom nebol súčasťou jeho plánov? Ak nie sionisti, tak kto?

Pre Hitlera bola vojna s Anglickom ranou, neskôr Anglicku mnohokrát ponúkol mier, ale položme si otázku: potrebovali sionisti tento mier? Koniec koncov, Palestína bola stále pod britskou päťou a Hitler ju ešte neoslobodil.

Hitler bol teraz zahnaný do kúta. Nemohol začať vojnu proti Sovietskemu zväzu, keď sa Anglicko a Francúzsko pripravovali na vojnu za jeho chrbtom. Pretože aj keby zničil komunizmus v ZSSR, kde je záruka, že Anglicko a Francúzsko, ktoré sú s ním vo vojne, nezaútočia na vyčerpané Nemecko a zároveň neskončujú s národným socializmom?

A Hitler vyčistí zadné vrátka. Bleskovo zaútočí a rozdrví anglo-francúzsku armádu vo Francúzsku. Francúzsko sa vzdáva, Anglicko je stále neozbrojené. Nastal mimoriadne vhodný okamih na pristátie v Anglicku. Mussolini sa vrhá do boja. Hitler začína prípravy na operáciu Sea Lion, ktorá má dobyť Anglicko. Vynakladá obrovské prostriedky na vybudovanie flotily a prístávacích zariadení. Ale...

Ale zabudli sme sa sionistov opýtať - potrebujú Hitlera, aby ovládol Britániu?

Do konca 15. storočia bolo medzinárodným židovským centrom (sídлом židovského kapitálu) Španielsko. Na konci tohto storočia Španieli Židov vyhnali. Židia sa najprv presťahovali do Holandska a potom sa pevne usadili v Anglicku. V čase, ktorý opisujeme, vzniklo vo svete druhé centrum, a to v USA. Tieto centrá si dokonca konkurovali. Ale mohol by sionizmus dovoliť, aby

zaniklo čo i len jedno z týchto centier – základne sionizmu? Potrebovali sionisti rozpad britského impéria? Aby jej odštiepky nešli k sionistom, ale povedzme k Japoncom? Nie, zničenie Británie nebolo súčasťou plánov sionistov. Ich cieľ bol skromnejší – Palestína.

Hitler teda zrušil operáciu Morský lev, zaútočil na Balkán, napadol pobrežie Stredozemného mora a poslal Rommelov zbor (vtedy tankovú armádu) do Líbye, aby sa po porážke Britov v Egypte mohol spolu s Talianmi prebojovať a oslobodiť od nich Palestínu.

Koncom roka 1942 Rommel napadol Egypt a otázka Palestíny sa zdala byť vyriešená. Deň predtým sa vo Wannsee zišli poprední nacisti v Nemecku a načrtli opatrenia na zúčtovanie, sústredenie v koncentračných táboroch a prípravu presunu Židov z nesovietskych častí Európy do Palestíny. Tento plán nazvali “Konečné riešenie židovskej otázky”. A začali potichu vyvážať Židov do Palestíny cez Bulharsko, proti čomu sa mimochodom ostro postavil Churchill.

Churchil

Briti však vydržali a všetky nemecké rezervy pohltil východný front. (V jeho odhade sa mýlili všetci – spojenci, Nemci aj sionisti). Poľný maršal Keitel napísal: “Jednou z najväčších príležitostí, ktoré sme premárnili, bol El Alamein. Na dobytie Alexandrie a prerazenie Suezského prieplavu do Palestíny stačilo veľmi málo. Lenže práve vtedy sme v tomto smere neboli dostatočne silní kvôli rozloženiu našich síl a predovšetkým kvôli vojne s Ruskom.”

Na vysvetlenie toho, čo presne Rommel v Afrike robil, existuje verzia, akoby sa chystal dobyť ropné polia Iraku a Iránu pre Nemecko. Takéto vysvetlenia vyhovujú ľuďom s malými znalosťami geografie. Keby Hitler v roku 1942 previedol Rommelovu tankovú armádu spolu s leteckou flotilou, ktorá ju kryla, do ZSSR a pridal ju ku Gothovej tankovej armáde pôsobiacej na kaukazskom smere, potom by sa Nemci po obsadení Kaukazu nielen úplne zásobili ropou, ale cesta do Iraku a Iránu by bola dvakrát kratšia, desaťkrát pohodlnejšia a tisíckrát bezpečnejšia. Nemci bojujúci v Afrike sa snažili oslobodiť Palestínu od Britov pre Židov a iné rozumné vysvetlenie neexistuje.

Rommelova armáda a Taliani v Afrike sa vzdali v roku 1943, zatiaľ čo Židia, ktorí sa dovtedy stihli sústrediť v koncentračných táboroch, tam zostali.

22. júna 1941 Nemecko konečne spustilo svoj plán na získanie životného priestoru útokom na Sovietsky zväz. A na území Sovietskeho zväzu začnú Nemci vyhľadávať sovietskych Židov – internacionalistov, ktorých sionisti nechcú. Zdalo by sa, že celé svetové židovstvo sa malo v tomto čase postaviť na obranu svojich sovietskych bratov a sestier, alebo aspoň mlčať. Sionisti a svetové židovstvo však nemlčali.

Antisionistický výbor, ktorý porazil Jelcin začiatkom 90. rokov, predtým vydal v roku 1985 zbierku s názvom Biela kniha Antisionistického výboru sovietskej verejnosti. (Moskva, Juridičeskaja literatura). Pri tejto príležitosti sa v zbierke uvádzajú tieto údaje.

“Prvýkrát sa v oficiálnom vládnom dokumente – poznámke NKVD ZSSR “O rozsiahlom rabovaní, pustošení obyvateľstva a obľudných zverstvách nemeckých orgánov na dobytých sovietskych územiach” zo 6. januára 1942 uvádzajú prípady “brutálneho násillia a masových vražd”. Svet sa dozvedel o “strašných masakroch a pogromoch, ktoré v Kyjeve páchali nemeckí okupanti”. Okrem podrobností o tragédii, ktorá sa odohrala v Kyjeve, sa v poznámke hovorí aj o ďalších nočných masových vraždách neozbrojených a bezbranných Židov.”

Svetová sionistická organizácia na tento dokument okamžite reagovala a vyhlásila, že... “Bolševická

propaganda.”

27. apríla 1942 NKVD ZSSR opäť vydalo správu, v ktorej uviedlo množstvo faktov o zverstvách. Faktografický materiál umožnil našej vláde konštatovať, že “masakry hitlerovcov proti pokojnému sovietskemu obyvateľstvu zatienili najkrvavejšie stránky dejín ľudstva”. A sionistickí vodcovia v mene svojich organizácií naďalej vydávali vyhlásenia, v ktorých vlastne popierali pravosť informácií o Hitlerovej genocíde. Zatajovanie pravdy bolo objektívne v Hitlerov prospech.

Vo vyhláseniach takzvanej “Židovskej agentúry” zo 7. júla a 28. septembra 1942 boli informácie odhaľujúce krvavé zverstvá stále označované za “nepravdepodobné výmysly”. Dňa 19. decembra 1942 sovietska vláda zverejnila oficiálny dokument “Realizácia plánu vyhladzovania židovského obyvateľstva v Európe Hitlerovými orgánmi”, ktorý vychádzal z analýzy rozsiahleho množstva faktografického materiálu. A medzinárodné sionistické organizácie, vedené svojím úzkym postavením, sa dôrazne postavili proti šíreniu pravdy o nacistických zločinoch a ich skutočnom rozsahu.

D. Joseph, ktorý v roku 1942 pôsobil ako riaditeľ politického oddelenia “Židovskej agentúry”, vysvetlil postoj vedúcich predstaviteľov medzinárodných sionistických organizácií takto: “Ak uvádzame, že nacisti vyhladili milióny Židov, právom sa nás pýtajú: kde sú tie milióny Židov, pre ktorých po vojne žiadame vytvorenie národného domova v krajine Izrael?”

S fantastickou cynickou úprimnosťou vystúpil 18. februára 1943 na zasadnutí výkonného výboru Svetovej sionistickej organizácie (WZO) jeden z jej vedúcich predstaviteľov: “Sionizmus je nadovšetko – a to treba hlásať vždy, keď masové vyhladzovanie Židov môže odviesť našu pozornosť od sionistického boja.”

Na jeseň 1942 však Briti nemecké jednotky v severnej Afrike zastavili a bolo jasné, že do Palestíny sa nedostanú. Bolo jasné, že Nemci, hoci v Rusku postupovali, pretiahli front a začali sa vyčerpávať.

Na jeseň 1942 začali sionisti v tichosti rozprávať v tlači, že Nemci údajne vyhladzujú európskych Židov v koncentračných táboroch, že ich tam údajne preto zhromaždili. V Nemecku sú zmätení – o čom to hovoria? Ešte nechápu, že sionisti ich už zradili. Himmler požiadal Müllera, nacisti robia audit koncentračných táborov, velitelia táborov sú súdení za hospodárske zločiny a niektorí z nich sú zastrelení. Ale mýtus o všeobecnom židovskom holokauste nabera na sile...

No, niektorí čitatelia mi povedia, že Židia nebojovali proti Hitlerovi, pretože sú veľmi mierumilovní ľudia a nemali žiadne organizácie, ktoré by mohli zmobilizovať Židov v Európe na boj proti nacizmu. To nie je pravda. Žiadny národ v Európe nebol v tom čase tak preniknutý rôznymi polovojenskými organizáciami ako Židia.

15. júna 1941 vypracovalo tretie oddelenie NKGB Sovietskeho zväzu* správu o vývoji židovského nacionalistického podzemia, ktoré zahŕňalo oblasti anektované z Poľska, Besarábie a Pobaltia. V tom čase NKGB dokonca rozdelila toto podzemie na tri časti kvôli pohodliu a presnosti. “Lavicoví” sionisti mali podzemné organizácie Gordonia, Gashomer Gatsuir a Geholuz. Všeobecní (zametajúci) sionisti boli združení v organizáciách “Aniba” a v spomínanom “Geholuz”. A extrémne rasisticky a nacisticky zmýšľajúci Židia sa združovali v organizáciách založených Vladimírom Jabotinským, rodákom z Odesy – “Bejtar”, “Brit-Ahajal” a “Galija”. Mimochodom, Jabotinského bojovníci si tak vážili svoju jednotu s Hitlerom, že v Palestíne mali dokonca uniformy ako Hitlerove útočné oddiely – hnedé košele

NKGB hlásila, že keď bolo toto podzemie porazené, získalo tajné rozhlasové stanice, tajné tlačiarne (a to na vysokej úrovni, vo Vilniuse takáto tlačiareň “vyrábala fiktívne dokumenty”), našli sa aj “granáty a výbušniny”.

A tento podzemný odboj počas celej vojny nevystrelil na nacistov ani jediný výstrel, ani nevydal proti nim jediný leták!

Samozrejme, moje tvrdenia nemožno považovať za viac ako teóriu. Po vzore starých ľudí si však položíme otázku – kto mal prospech z druhej svetovej vojny?

Hlavné bojujúce krajiny utrpeli ľudské a materiálne straty, ktoré sa nedajú porovnať so ziskami. Okrem iného niekoľko stotisíc európskych Židov zomrelo v koncentračných táboroch na epidémie a hladomor spôsobený zničením Nemecka, niekoľko stotisíc Židov, ktorí nikdy nevideli Palestínu, a navyše Nemci na naliehanie sionistov zabili niekoľko stotisíc sovietskych Židov. Ale...

Druhá svetová vojna však britské impérium zlomila, v roku 1947 sa vzdalo mandátu na správu Palestíny, v roku 1948 vznikol Izrael a odvtedy pumpuje a pumpuje zlato z Nemecka a z koho sa len dá za obete, ktoré neprinieslo, z Nemecka, ktoré bolo jeho spojencom. Musíte to dokázať....

V Postupime v roku 1945 sa Stalin pokúsil presvedčiť spojencov, aby Nemecko zaplatilo vojnu zničený Sovietsky zväz reparáciami vo výške 15 miliárd dolárov. Spojenci, Spojené štáty a Veľká Británia túto skromnú požiadavku odmietli. V prospech sionizmu však zaviedli reparácie voči Nemecku:

“Bez masívnej zahraničnej pomoci nie je štát Izrael životaschopný. Jej hlavnými zdrojmi financovania sú oficiálna pomoc USA, podpora medzinárodného židovstva a nemecké “reparácie”. Podľa oficiálnych štatistík Nemecko do roku 1992 zaplatilo Izraelu (a židovským organizáciám) 85,4 miliardy mariek; skutočná suma je oveľa vyššia. K tomu treba pripočítať aj nemecké dary rôzneho tovaru. Naum Goldman, dlhoročný predseda Svetového židovského kongresu, vo svojej knihe “Židovský paradox” uvádza: “Bez nemeckých kompenzácií, ktoré boli vyplatené v prvých desiatich rokoch po založení Izraela, by štát nebol schopný rozvinúť ani polovicu existujúcej infraštruktúry: celý železničný park, všetky lode, všetky elektrárne a veľkú časť priemyslu -sú nemeckého pôvodu.

Pri skúmaní udalostí druhej svetovej vojny historici nevyhnutne a radi skúmajú záujmy všetkých štátov, ktoré sa na vojne zúčastnili. Koľko pozornosti sa napríklad venuje záujmom ZSSR: Stalin chcel dobyť Indiu a celú Európu, spolu s Hitlerom napadnúť Anglicko atď.

[ZDROJ](#)

Překlad: Boris Mesár, redakce cz24.news